

Mozes,

de getrouwe dienstknecht
des Heeren.

door

ADELPHA.

G. F. Callenbach. Nijkerk.

M O Z E S,
DE GETROUWE DIENSTKNECHT DES HEEREN.

DOOR

ADELPHA.

~~~~~  
**Met vier gekleurde platen.**  
~~~~~

N I J K E R K
G. F. CALLENBACH.

liet Hij op wonderbare wijze broodkorrels uit den hemel regenen

Mozes, de getrouwe dienstknecht des Heeren.

Het was nu al ruim 400 jaar geleden sinds de vrome Jozef, de zoon van Jakob, was gestorven en nog altijd bleven zijne nakomelingen in Egypte wonen. Ze hadden er zich zoo uitgebreid, dat ze er nu een groot volk vormden. De vorige koningen, die Jozef nog gekend hadden of die wisten hoe veel goed hij hun land had gedaan tijdens den hongersnood, waren altijd goed geweest voor de Israëlieten en hadden hen rustig laten wonen in het land Gosen, maar de tegenwoordige Faraö was een heel ander man. Hij was bang dat het volk Israël te groot en te sterk zou worden en dat het misschien nog eens tegen de Egyptenaars zou opstaan. Daarom gaf hij bevel dat de Israëlieten heel hard behandeld moesten worden: hij liet hen allerlei zwaar werk doen dat anders alleen door slaven verricht werd, en hoopte dat zij daardoor verzwakt zouden worden en uitsterven. Maar het ging heel anders dan hij verwacht had: er werden hoe langer hoe meer kindertjes geboren en het volk breidde zich dus steeds meer uit —. Nu bedacht de koning een

ander wreed plan. Hij gaf bevel dat voortaan alle jongentjes die geboren werden dadelijk in de rivier moesten worden geworpen! Denk eens wat een verdriet voor die arme moeders, als zij haar kindertjes, die zij zoo lief hadden, moesten laten verdrinken!

Eéne moeder was er dan ook, die het niet over zich kon verkrijgen om aan het wreede bevel te gehoorzamen. Zij verborg haar kindje zorgvuldig zoodat de dienaren van den koning het niet konden vinden om het te verdrinken. Toen het wat grooter begon te worden, kon zij het echter niet langer verbergen en toen moest zij er wel iets anders op verzinnen. Zij was eene vrome vrouw en dus bad zij den Heere dat Hij haar plan mocht zegenen en haar kindje bewaren, en toen ging ze aan het werk. Dicht bij haar huis was de groote rivier, de Nijl, en aan den oever daarvan groeide eene menigte riet en biezen. Van die biezen vlocht ze een mandje, in den vorm van een doodkist, en besmeerde dat met pek, zoodat er geen water in kon komen. Daarop lei ze haar kindje er in, maakte het mandje dicht en liet het naar de rivier brengen. Daar het er zoo uitzag als eene kleine doodkist, dachten de menschen die het zagen dat er eene gewone begrafenis plaatshad, en vroegen er dus niet verder naar.

De vrouw had ook nog eene dochter, die al 13 jaar oud was en nu stuurde zij deze ook naar de rivier om toe te kijken wat er met het mandje gebeurde nadat het tusschen het riet en de biezen was neergezet. Mirjam, zoo heette het meisje, bleef achter een

gaf de prinses hem zelve les

boom staan kijken en jawel, na een poosje kwamen er eenige menschen aan. Het waren eenige fraai gekleede dames, en eene van hen was niemand minder dan de dochter van den koning zelf, die in de rivier een bad wou komen nemen. Toen zij bij de plek kwam waar het mandje lag, zag zij het en zij stuurde eene van hare hofdames er heen om te zien wat het was. Deze nam het mandje op en bracht het aan de prinses, en toen zij het opendeed zag zij er een lief klein kindje in liggen! Zij dacht wel dat het een der kindertjes van de Israëlieten zou zijn, die door haar vader zoo wreed werden vervolgd, maar zij had medelijden met den arme kleine en zij besloot hem te redden van den dood. Wat moest zij echter met hem doen! Zóó'n klein kindje kon zij toch niet mee naar huis nemen en opvoeden! Toen zij dit met hare hofdames besprak, kwam Mirjam, die achter haar boom alles had aangehoord, en die daar maar op gewacht had, echter te voorschijn en vroeg haar of zij misschien eene vrouw zou roepen, die het kindje zou kunnen verzorgen totdat het wat grooter was. De prinses vond dit goed en o wat waren Mirjam en hare moeder blij, toen zij haastig naar huis kwam loopen en vertelde wat er gebeurd was! Zoo gauw ze kon spoedde de moeder zich tot de prinses en zei dat zij heel graag het kindje voor haar zou verzorgen en opvoeden. Misschien begreep de prinses wel wie zij was, maar in elk geval zei zij er niets van; zij was heel vriendelijk en liet den kleinen jongen door zijne moeder meenemen. Zelfs zei ze nog, dat ze

de vrouw goed zou betalen als ze trouw voor het kindje zorgde, zoodat het over eenige jaren bij haar in het paleis zou kunnen komen wonen! Zóo had de Heere het gebed van de vrome moeder om over haar kind te waken, verhoord!

Met een dankbaar hart nam zij haar schat weer mee naar huis, en eenige jaren lang mocht zij het nu zelve verzorgen. Toen het knaapje echter wat grooter werd, moest hij bij de prinses aan huis wonen en daar werd hij als een prins beschouwd en opgevoed. Eerst gaf de prinses hem zeker zelve les, zooals wij op het plaatje zien, maar later liet zij allerlei wijze en geleerde mannen komen, die hem onderricht gaven in allerlei vakken, zoodat hij een recht kundig, knap man werd. Omdat hij uit het water gered was, gaf de prinses hem den naam van Mozes, dat beteekent in het Egyptisch, „uit het water getogen.”

Toen Mozes ouder werd, vond hij het echter heel treurig, dat, terwijl hij in het koninklijk paleis een leven leidde als een prins, zijn volk nog altijd werd verdrukt en mishandeld als slaven. Van zijne vrome moeder had hij geleerd dat hij ook een Israëliet was en nu zou hij zoo gaarne wat voor zijn volk doen. Eens op een dag, terwijl hij langs de velden wandelde waar de Israëlieten aan 't werk waren met steenen te bakken, zag hij een van de kinderen Israëls vreeselijk mishandelen door een Egyptenaar. Mozes werd daarover zoo verontwaardigd, dat hij eerst keek of er ook andere menschen in de buurt waren, en toen hij niemand zag, nam hij zijn stok en sloeg den Egyptenaar dood!

Den volgenden dag, toen hij weer buiten was, zag hij tot zijn verdriet twee Israëlieten samen twisten. Dit smartte Mozes, en hij ging tot hen en zeide tot den eenen die ongelijk had, dat hij zijn broeder niet zoo moest behandelen. Maar deze, die zeer boos was, zei tot hem: „Gij hebt niets met ons te maken: wilt gij mij misschien ook doodslaan, zooals gij gisteren dien Egyptenaar gedaan hebt?”

Toen verschrikte Mozes zeer. Hij had gedacht dat niemand gezien had wat hij deed, maar nu vreesde hij dat de koning het ook zou hooren en dat die hem vreeselijk straffen zou.

Nu durfde hij dan ook niet in Egypte blijven en hij vluchtte dus naar een ander land, Midian genaamd. Ook in het vreemde land zorgde God voor hem. Hij vond er een tehuis bij een der herdersvorsten, Jethro, met eene van wiens dochters hij huwde. Toch was het nu een heel ander leven voor hem dan in het mooie paleis van Faraö, waar hij alles had gehad wat zijn hart maar wenschte. Dag aan dag moest hij nu met de kudden van zijn schoonvader door de eenzame streken tusschen de bergen ronddolen en zeker heeft hij het hier wel leeren inzien, dat, al had God hem geroepen om Zijn volk te bevrijden, hij niet zoo haastig had moeten handelen, maar op Gods bevel had moeten wachten.

Veertig jaar lang moest Mozes zoo geduld leeren, maar eindelijk zag de Heere toch dat het genoeg was. Op zekeren dag, terwijl Mozes weer met zijne kudden uit was, zag hij eensklaps een boschje vóór zich, dat

in brand stond, maar niet verteerde. Hij begreep dat dit iets bijzonders moest zijn en dat was het dan ook. Het was de Heere zelf, Die aan Hem verscheen en Die uit de vlammen tot hem sprak om hem te bevelen terug te keeren naar Egypte en tot Faraö te zeggen dat hij het volk van Israëel vrij moest laten om te trekken waarheen het wilde.

Gij begrijpt wel dat dit geen prettige boodschap was voor Mozes! Natuurlijk vreesde hij dat, als hij naar Egypte terugging, de koning hem nog zou straffen voor den doodslag dien hij 40 jaren geleden begaan had, en ook kon hij volstrekt niet gemakkelijk zijn woord doen, en wist hij dus niet hoe hij het bevel Gods aan den koning zou overbrengen. De Heere begreep zijne bezwaren en gaf hem daarom verlof om zijn broeder Aäron mede te nemen, opdat deze in zijn naam tot den koning zou kunnen spreken. Zoo vriendelijk deelt de Heere altijd in onze moeilijkheden! Opdat Faraö hen te meer gelooven zou, gaf God Mozes en Aäron zelfs de macht om een wonder voor hem te doen, waaruit de koning zou zien dat zij werkelijk door God gezonden waren.

Mozes en Aäron togen dus samen op weg, maar och welk een moeilijkheden hadden zij nog te doorworstelen! De koning wilde hen volstrekt niet gelooven, en zelfs de wonderen die zij deden hielpen hen niet, want die werden door de Egyptische tovenaars nagedaan. Toen de koning niet goedschiks wilde toegeven om de Israëlieten weg te laten trekken, toonde God dat Hij er hem ook tegen zijn zin toe kon dwingen.

het ondankbare volk begon weer te morren en te klagen

Tot tienmaal toe zond de Heere vreeselijke rampen of „plagen” in het land, zoodat de Egyptenaars op schrikkelijke wijze werden gestraft voor het kwaad dat zij den Israëlieten hadden aangedaan. Telkens als er zoo'n oordeel over het land was uitgebroken en als de Egyptenaren dus in grooten nood waren, dan zei de koning dat hij het volk zou laten trekken, wanneer Mozes maar tot zijn God wilde bidden om die plaag weg te nemen, maar als Mozes dit dan gedaan had, trok de koning zijn woord weer in en wilde hij de Israëlieten niet laten gaan. Eindelijk zond de Heere echter eene plaag die hen nog erger trof dan al de vorige. De vorige malen waren zij alleen aangetast door allerlei ziekten, of was hun vee gestorven, of hun oogst verwoest, maar nu liet de Heere plotse-ling in éenen nacht in elk huis van Egypte den oudsten zoon sterven. Dit was nu wel het ergste wat hen overkomen kon; overal was droefheid, tot in het paleis toe, want ook de koning had zijn oudsten zoon verloren. Alleen in het land Gosen, waar de Israëlieten woonden, was niemand gestorven omdat zij gehoorzaam waren aan des Heeren woord. Faraö was dan nu ook zoo terneergeslagen en bedroefd, en zoo bang dat God hem nog erger straffen zou als hij zich weer verzette, dat hij Mozes nu zelf smeekte om maar zoo gauw mogelijk met zijn volk weg te trekken.

De Heere had dit natuurlijk van te voren geweten en dus had hij Mozes gezegd, dat al de Israëlieten zich gereed moesten houden om in dien nacht het land te verlaten. De reis kon dus onmiddellijk worden

aangevangen en nog dienzelfden nacht togen de twee millioen Israëlieten, met Mozes en Aäron aan het hoofd, op weg.

Wel moesten zij blij zijn geweest dat zij het land van de slavernij konden verlaten om naar hun eigen land Kanaän terug te keeren! En nu denkt gij zeker dat zij heel dankbaar waren aan Mozes, die zooveel voor hen gedaan had en die hen nu ook verder zou geleiden? Ja, dat moesten zij zeker wel geweest zijn, maar de Israëlieten waren een lastig volk. Het was eene moeilijke, lange reis door de woestijn die zij te maken hadden, dat is waar, en al dadelijk hadden zij met allerlei bezwaren te worstelen; zoo bijv. toen zij pas eenige dagen op weg waren en ze juist waren gelegerd aan de Roode zee, waar ze om heen wilden trekken, merkten ze dat de Egyptenaren toch weer berouw hadden gehad van hun besluit en hen achterna joegen om hen terug te halen! Maar telkens als ze zoo in gevaar waren, hielp de Heere hen er uit; nu zelfs baande Hij voor hen een weg door de zee, zoodat zij er droogvoets door konden gaan, terwijl de Egyptenaren die achter hen kwamen er op jammerlijke wijze in verdronken, en dus hadden ze toch ook later wel kunnen vertrouwen dat de Heere hen weer redden zou als ze in moeilijkheid waren. In plaats daarvan werden ze echter dadelijk ongeduldig als het hun niet zoo goed ging en gaven dan Mozes de schuld van hun ongeluk, ja zelfs stonden ze meermalen tegen hem op! Menig ander zou het geduld hebben verloren als hij met zulke menschen had moeten omgaan, maar

vanwaar hij het geheele land Kanaän kon aanschouwen

Mozes bleef altijd zijn volk liefhebben en bad daarom telkens tot den Heere om hen toch te vergeven als zij weer kwaad hadden gedaan en om hen toch te blijven helpen.

Eene enkele maal lezen wij slechts dat Mozes het geduld verloor. Al meer dan eens had het volk gebrek gehad aan voedsel en drank, maar altijd weer had de Heere daarin voorzien; telkens had Hij hun water doen vinden en elken morgen liet Hij op wonderbare wijze broodkorrels uit den hemel regenen, om hun tot voedsel te strekken! Al hadden zij dus al eens een poosje geen water, dan moesten ze toch vertrouwd hebben dat de Heere hun dat ook wel weer geven zou op Zijn tijd. Maar het ondankbare volk begon weer te morren en te klagen. Mozes werd hierover diep bedroefd en ontstemd. De Heere wilde echter het volk niet van dorst laten omkomen. Hij zei daarom tot Mozes dat Hij een wonder wilde doen en dat Mozes maar had te spreken tot eene steenrots, waarbij ze gelegerd waren, dan zou daaruit water vloeien waarmee het volk zijn dorst kon lesschen. In zijne verontwaardiging over de ondankbaarheid van het volk was Mozes echter ongehoorzaam aan den Heere; in plaats van tot de rots te spreken, sloeg hij er op, tot tweemaal toe. Wel deed de Heere nu toch water te voorschijn komen, maar Mozes' ongehoorzaamheid moest toch worden bestraft. Hij mocht niet het voorrecht hebben zelf het volk binnen te voeren in het beloofde Land, maar zou sterven voordat hij dat bereikte.

Opdat hij toch het Land waar hij zoo naar verlangde nog eens zien zou, voerde de Heere hem echter korten tijd vóór zijn dood boven op een hoogen berg, den Nebo, vanwaar hij het geheele land Kanaän met zijne bergen en dalen, zijne rivieren en vruchtbare streken kon aanschouwen. Nadat hij dit genot gesmaakt had, sloot de Heere Zelf zijne oogen dicht. Mozes stierf daar op den berg, zonder dat iemand van zijn volk bij hem was en de Heere Dien hij in zijn leven zoo had lief gehad en Dien hij zoo trouw had gediend, zorgde Zelf dat zijn lichaam begraven werd. Niemand weet waar zijn lijk gebleven is, maar de engelen weten het en zij zullen het weer opwekken in den dag wanneer de Heere wederkomt op de aarde en alle menschen die ooit geleefd hebben voor Hem zullen verschijnen.
